



TVOJ STÍN

JEFFERY DEEVER

JEFFERY DEEVER

TVŮJ STÍN

2012



Copyright © 2012 by Gunner Publications, LLC
Translation © 2012 by Jiří Kobělka
Cover design © 2012 by DOMINO

Věškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu XO,
vydaného nakladatelstvím Hodder & Stoughton, Londýn 2012,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Alice Chocholoušková
Korektura: Hana Bončková
Sazba: ≍ Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbíš
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2012

ISBN 978-80-7303-777-2

POZNÁMKA AUTORA

Texty ke všem písním na countryovém albu *Tvůj stín*, které je srdcem tohoto románu, najdete na konci této knihy. Románové postavy na tyto skladby v celé knize odkazují a je možné, že texty obsahují i několik stop týkajících se událostí v knize. Pokud byste si chtěli poslechnout titulní píseň a další skladby z tohoto alba, které bylo nedávno nahráno v Nashvillu, navštivte stránku www.jefferydeaver.com a informujte se o možnosti stažení.

Pro většinu posluchačů je úvodní skladba „Tvůj stín“ obyčejnou písničkou o lásce.

Někdo to však cítí jinak.

Předmět: Re: Jsi jednička!!!

Od: noreply@kayleightownemusic.com

Komu: EdwinSharp18474@anon.com

Dne 2. ledna 10.32

Ahoj, Edwine,

díky za e-mail. Jsem moc ráda, že se Ti moje poslední album líbilo. Tvoje podpora pro mě strašně moc znamená. Nezapomeň navštívit moji webovou stránku a přihlásit se k odběru novinek, aby ses dozvěděl o nově vydávaných titulech a chystaných koncertech.

A nezapomeň mě sledovat na Facebooku a Twitteru.

Občas se taky podívej do poštovní schránky. Poslala jsem Ti tu fotografii s podpisem, o kterou jsi žádal!

XO,

Kayleigh

Předmět: Neskutečné!!!!

Od: EdwinSharp18474@anon.com

Komu: ktowne7788@compserve.com

Dne 3. září 5.10

Ahoj, Kayleigh,

jsem naprosto unesený. Já prostě nemám slov. A Ty už mě teď dobře znáš, takže víš, že když já nemám slov, tak to něco znamená!! Každopádně Ti chci napsat, že jsem si včera večer stáhl Tvoje nové album a poslouchal jsem skladbu „Tvůj stín“. Páááni! Je to s přehledem nejlepší skladba, jakou jsem v životě slyšel. Tím myslím ze všech skladeb, které kdy kdo napsal. Líbí se mi ještě víc než „Tentokrát to bude jiné“. Už jsem Ti říkal, že nikdo nikdy nevyjádřil moje pocity ve vztahu k samotě, životu a vůbec ke všemu líp než Ty. A ta skladba to dělá úplně bezvadně. Ale ještě důležitější je, že jsem pochopil, co vlastně říkáš, tu Tvoji prosbu o pomoc. Je mi to všechno jasné. Neboj. Nejsi sama, Kayleigh!!
Já budu Tvůj stín. Navždy.

XO, Edwin

Předmět: Fwd: Neskutečné!!!!

Od: Samuel.King@CrowellSmithWendall.com

Komu: EdwinSharp18474@anon.com

Dne 3. září 10.34

Pane Sharpe,

slečna Alicia Sessionsová, osobní asistentka našich klientů Kayleigh Towneové a jejího otce Bishopa Townea, nám dnes ráno přeoslala Váš e-mail. Za dva měsíce od doby, kdy jsme Vás naléhavě žádali, abyste už jakkoliv nekontaktoval ani slečnu Towneovou, ani jakékoli její přátele a příbuzné, jste jí poslal více než 50 e-mailů a dopisů.

Jsmo mimořádně znepokojeni, že jste vypátral její soukromou e-mailovou adresu (měl bych Vás informovat, že již byla změněna), a momentálně zjišťujeme, které státní a federální zákony jste při obstarávání této adresy porušil.

Znovu Vám musíme připomenout, že Vaše chování je podle našeho názoru naprosto neúnosné a zřejmě i právně postižitelné. Se vši rozhodností Vás vyzýváme, abyste toto varování nebral na lehkou váhu. Jak už jsme opakovaně uvedli, bezpečnostní personál slečny Towneové i místní policejní orgány byli informováni o Vašich opakovaných a obtěžujících pokusech ji kontaktovat a jsme připraveni podniknout veškeré nezbytné kroky, abychom tomuto alarmujícím chování učinili přítrž.

Samuel King

Advokátní kancelář Crowell, Smith & Wendall

Předmět: Brzy ahoj!!!

Od: EdwinSharp18474@anon.com

Komu: KST33486@westerninternet.com

Dne 5. září 23.43

Ahoj Kayleigh,

sehnal jsem Tvoji novou e-mailovou adresu. Víím, o co jim jde, ale NEBOJ, všechno bude v pořádku.

Zrovna ležím v posteli a poslouchám Tebe. Mám pocit, jako bych byl doslova Tvůj stín... A Ty můj. Jsi tak nádherná!

Nevím, jestli jsi měla příležitost o tom přemýšlet – máš spoooustu práce, já víím! –, ale zeptám se Tě znovu: kdybys mi chtěla poslat nějaké své vlasy, bylo by to strašně bezva. Víím, že sis je nestříhala deset let a čtyři měsíce (je to jedna z věcí, díky nimž jsi tak rozkošná!!!), ale třeba Ti nějaké zůstaly na hřebenu. Nebo ještě lépe na polštáři. Budu je navždy střežit jako oko v hlavě.

Nemůžu se DOČKAT Tvého pátečního koncertu.

Brzy ahoj.

Navždy Tvůj,

XO, Edwin

NEDELE

1. kapitola

Srdcem koncertního sálu jsou lidé.

A když je tento rozlehlý prostor zšeřelý a prázdný, tak jako byl nyní tento sál, může v něm elektrizovat nedočkavost či napjatá lhostejnost.

Ba dokonce i nevraživost.

Hele, nech toho blouznění, řekla si v duchu Kayleigh Towneová. Přestaň se chovat jako dítě. Stála na širokém ošoupaném pódiu v hlavním sále konferenčního centra ve Fresno, znovu si prohlédla rozlehlou místnost a pověřila své obvykle hyperkritické oko úkolem připravit se co nejlépe na páteční koncert; několikrát se zamyslela nad osvětlením, nad pohyby na pódiu i nad rozestavením jednotlivých členů kapely. Kde bude nejlepší přiblížit se k divákům – ale ne příliš –, kde se může dotýkat jejich rukou a rozdávat jim vzduchem polibky. Kde bude akusticky optimální umístit odposlechy – reproduktory namířené na kapelu, která se díky nim slyší bez ozvěny a zkreslení. Mnoho hudebníků si dnes jednoduše strká špunty do uší, ale Kayleigh měla ráda bezprostřednost tradičních odposlechů.

Bylo třeba promyslet stovku dalších detailů. Kayleigh zastávala názor, že každé vystoupení by mělo být dokonalé, *víc* než dokonalé. Každé publikum si zaslouží to nejlepší. Sto deset procent výkonu.

Koneckonců vyrostla ve stínu Bishopa Townea.

Nešťastná volba slov, pomyslela si nyní.

Já budu Tvůj stín. Navždycky...

Ale zpátky k plánování. Tohle vystoupení se musí lišit od předešlého koncertu, který měla Kayleigh v tomto sále zhruba před osmi měsíci. Obměny programu byly obzvláště důležité, protože mnozí fanoušci navštěvovali koncerty v jejím domovském městě pravidelně a ona chtěla, aby vždy dostali něco nečekaného. Byla to jedna ze zvláštností hudby Kayleigh Towneové; neměla tolik fanoušků jako jiní zpěváci, ale její příznivci byli oddaní jako zlatí retrívři. Znali nazpaměť její texty, znali její kytarové riffy, znali její pohyby na pódiu a smáli se jejím vtipům ještě dříve, než je stačila doříct. Jejími vystoupeními žili a dýchali, viseli jí na rtech, znali její životopis, věděli, co má a co nemá ráda.

A někteří chtěli vědět ještě mnohem víc...

Při této myšlence se Kayleigh sevřelo srdce i žaludek, jako by uprostřed ledna vstoupila do jezera Hensley.

Samozřejmě myslela *na něj*.

Náhle ztuhla a zalapala po dechu. Ano, ze zadní části sálu ji někdo pozoruje! Žádný člen jejího týmu to přitom být nemůže.

Stíny se pohybovaly.

Anebo je to jen výplod její fantazie? A nešálí ji třeba zrak? Kayleigh dostala do vínku dokonalý hudební sluch a andělský hlas, ale pak Bůh zřejmě usoudil, že by to stačilo, a u zraku ji vzal pořádně zkrátka. Kayleigh zamžourala a upravila si brýle. Byla si jistá, že se vzadu někdo ukrývá – že se vyklání zpoza dveří vedoucích do kumbálu se složenými prodejními stánky.

A pak ten pohyb ustal.

Kayleigh usoudila, že to vlastně žádný pohyb nebyl. Jen světlohra, náznak mihotajícího se stínu.

Zároveň však slyšela řadu znepokojivých cvaknutí, prasknutí a stenů – nedokázala posoudit, odkud se berou – a ucítila v zádech mrazivou paniku.

On...

Muž, který jí napsal stovky e-mailů a dopisů, intimních, pomatených, blábolících o společném životě, který by mohli vést, žádajících o pramínek vlasů, o ustřížený nehet. Muž, který se na dobré desítky koncertů dostal tak blízko ke Kayleigh, že dokázal pořádit její detailní fotografie, aniž si ho kdy někdo všiml.

Muž, který zřejmě – i když se to nikdy neprokázalo – během turné pronikal do autobusů či obytných vozů kapely a kradl Kayleighiny svršky včetně spodního prádla.

Muž, který jí poslal několik svých fotografií: kudrnaté vlasy, otlá postava, šaty, které působily špinavě. Žádný snímek nebyl obscénní, ale jejich familiárnost člověka paradoxně znepokojovala o to víc. Podobné fotky posílá milenec mobilem z výletu.

On...

Kayleighin otec nedávno najal osobního strážce – obrovského chlapa se zašpičatělou oholenou hlavou, jemuž se čas od času táhl od ucha tenký zakroucený kabel, aby bylo každému jasné, co má tenhle člověk na práci. Darthur Morgan však byl momentálně venku; obcházel objekt a kontroloval auta. Jeho bezpečnostní plán zahrnoval i jeden promyšlený fígl: snažil se být co nejvíce vidět, aby se potenciální šmíráci raději otočili na podpatku a odešli, než aby riskovali střet se stodvacetkilovým pořízkem, který vypadá jako našňupnutý rapper (jímž jako teenager samozřejmě býval).

Kayleigh si znovu prohlédla temná zákoutí sálu – ideální místo, na němž *on* mohl stát a pozorovat ji. Nato zařala zuby vztekem nad svou bázlivostí a hlavně nad neschopností zkrotit svůj neklid a nesoustředěnost. VRAŤ SE K PRÁCI, pomyslela si.

Čeho se vlastně bojí? Není tu přece sama. Kapela zatím do města nepřijela – dokončovali něco ve studiu v Nashvillu –, ale za obřím mixážním pultem Midas XL8, jenž vévodí zvukařskému ostrůvku v zadní části sálu asi šedesát metrů od Kayleigh, sedí Bobby. Alicia právě dává do pořádku zkušebny a dva ramanatí bedňáci z Bobbyho party vykládají vzadu nákladák, dávají dohromady a třídí stovky beden, náradí, rekvizit, překližkových desek, stupínků, kabelů, zesilovačů, hudebních nástrojů, počítačů a ladiček – zkrátka tony nádobíčka, které potřebují i skrovně cestující kapely, jako je ta Kayleighina.

Kayleigh předpokládala, že kdyby ten stín patřil *jemu*, někdo z jejích lidí by k ní už dávno spěšně přiběhl.

Sakra, přestaň z *něj* dělat něco víc, než je! Z *něj*, z *něj*, z *něj*, jako by ses bála i vyslovit jeho jméno. Jako by se po vyřknutí jeho jména mohl ten člověk fyzicky zhmotnit.

Kayleigh měla v minulosti i jiné posedlé fanoušky, dokonce hezkou řádku fanoušků – která sličná zpěvačka a skladatelka s nebeským hlasem si postupem času nezískala pár nesoudných obdivovatelů? Během let zaznamenala dvanáct návrhů k sňatku od mužů, s nimiž se nikdy nesešla, a tři od žen. Dvanáct manželských párů jí chtělo adoptovat, přibližně třicet dospívajících dívek jí chtělo za nejlepší kamarádku, tisíc mužů jí chtělo koupit panáka nebo večeri v restauraci Bob Evans nebo v hotelu Mandarin Oriental... a návrh dostala bezpočet pozvání užít si svatební noc, aniž by se muselo nutně konat něco tak nadbytečného, jako je svatba. *Hej Kayleigh, myslí na to, protože Ti ukážu velikou parádu lepší než cos kdy zažila, jo a jen tak mimochodem tady je fotka toho co můžeš čekat, jo, to jsem fakticky já není to špatný co???*

(Posílat takový snímek sedmnáctileté dívky, což byl v té době Kayleighin věk, byl velmi hloupý nápad. Jen tak mimochodem.)

Obvykle se Kayleigh k takové pozornosti stavěla s opatrným pobavením. Nebylo tomu tak ovšem vždy a rozhodně tomu tak nebylo teď. Kayleigh se přistihla, že mimoděk popadla z nedaleké židle dřínové sako a oblékla si ho, aby si zakryla tričko, a vytvořila tak další bariéru proti slídivým očím. Učinila tak navzdory vedru, tak typickému pro zářijové Fresno, které prostupovalo potmělým sálem jako horký vývar.

A k tomu to cvakání a ťukání doléhající sem jakoby odnikud. „Kayleigh?“

Dívka se rychle otočila a pokusila se zakrýt, že sebou lehce škubla, přestože ten hlas znala.

Dobře stavěná, asi třicetiletá žena se zastavila v polovině cesty přes jeviště. Měla nakrátko ostříhané zrzavé vlasy a pár střízlivých tetování na pažích, ramenou a zádech, která byla částečně vidět díky krátkému topu a přiléhavým černým dřínovým bokovkám. Na nohou měla žena kovbojské boty. „Nechtěla jsem tě vylekat. Jseš v pohodě?“

„Nevylekalas mě. Co se děje?“ zeptala se Kayleigh Alicie Sessionové.

Žena ukázala na iPad, který držela v ruce. „Zrovna mi přišlo tohle. Korektury těch nových plakátů. Jestli je dneska dáme

do tiskárny, tak je do koncertu rozhodně budem mít. Připadají ti dobrý?”

Kayleigh se sklonila nad displej a prohlédla si návrhy. Dnešní hudba souvisí s hudbou jen částečně. Kayleigh předpokládala, že to tak bylo vždycky, ale nemohla se zbavit dojmu, že jak její popularita roste, zabírá obchodní stránka její kariéry mnohem víc času než dřív. Nejevila o tyto věci valný zájem a naštěstí to ani nepotřebovala. Jako manažera měla vlastního otce, každodenní papíry a plánování vyřizovala Alicia, smlouvy za ni četli právníci a s nahrávacími studii, produkcí cédéček, maloobchodními řetězci a stahovacími servery jednala její nahrávací společnost BHRC Records: technickou a produkční stránku tam měl na starosti její dávný přítel a producent Barry Zeigler, zatímco Bobby se svým týmem organizovali a realizovali koncerty.

A tak se Kayleigh Towneová mohla věnovat tomu, co uměla nejlépe: skládání písní a zpěvu.

Jedna obchodní stránka jejího vystupování ji však přece jen zajímala: vždy dbala na to, aby si její fanoušci – z nichž mnozí byli mladí nebo nemajetní – mohli kupovat levné, ale decentní upomínkové předměty, díky nimž pro ně byl Kayleighin koncert mnohem významnější událostí než tuctová hudební produkce. Plakáty, jako byl tenhle, trička, klíčenky, náramky, amulety, zpěvníky, čelenky, batůžky... a také hrníčky pro mamky a taťky, kteří přivezli svou ratolest na koncert nebo jí zaplatili vstupenku.

Kayleigh si prohlédla první návrh plakátu. Pózovala na něm se svou oblíbenou akustickou kytarou Martin – konkrétně se starým modelem 000-18, který neměl klasický korpus, ale byl menší a měl žlutnoucí smrkové čelo a vlastní hlas. Fotografie byla převzatá z vnitřní strany jejího nejnovějšího alba *Tvůj stín*.

On...

Ne, už ne.

Znovu zabloudila očima ke dveřím.

„Určitě jseš v pohodě?“ zeptala se Alicia hlasem prostoupeným slabým texaským přízvukem.

„Jo.“ Kayleigh se vrátila k dalším návrhům, na nichž byla použita stejná fotografie, ale písmo, text a pozadí byly jiné. Snímek ji zabíral zepředu a ona měla dojem, že na něm vypadá zhruba

stejně, jak sebe samotnou vidí i ona: sto padesát pět centimetrů, což bylo méně, než by si přála, trochu podlouhlý obličej, ale s oslnivýma modrýma očima, dlouhými hustými řasami a rty, které podle některých reportérů obsahovaly kolagen. Kdyby... Plus její charakteristické zlaté vlasy dlouhé metr dvacet, které si Kayleigh už deset let a čtyři měsíce nestříhala, ale jen upravovala. Na snímku jí vlály ve falešném větříku, který ve skutečnosti obstarával fotografův vysoušeč vlasů. K tomu značkové džíny a temně rudá blůzka s vysokým límcem. A malý diamantový křížek.

„Musíš dát fanouškům celé balení,“ říkával vždycky Bishop Towne. „A k tomu patří i vizuální stránka věci. Pro chlapy přitom platí jiná měřítko než pro ženské. Kdyby něco, tak to samozřejmě popři.“ Měl tím na mysli, že ve světě country music projde chlappovi i taková vizáž, jakou měl třeba právě on: vypouklé břicho, cigareta, vrásčitý obličej zarostlý strništěm, zmačkaná košile, ošoupané boty a seprané džíny. Naopak zpěvačka, poučoval – i když chtěl ve skutečnosti říct spíš „holka“ –, musí vypadat, jako by šla právě na rande. Což v Kayleighině případě znamenalo na schůzku s kamarádem z farního společenství. Kayleigh totiž svou kariéru postavila na image hodné holky odvedle. Jistě, džíny mohly být o fous přiléhavější, halenky a svetříky mohly těsně obepínat její obláňadra, ale výstřih nikdy nebyl hluboký. Také líčení bylo decentní a převažovaly v něm růžové tóny.

„Nechej je vytisknout.“

„Super.“ Alicia vypnula iPad. Zlehka se zarazila. „Ale ještě nemám souhlas tvýho táty.“

„Jsou dobré,“ ujistila ji zpěvačka a ukázala na iPad.

„Jasně. Ale radši mu je ukážu. Však víš.“

Tentokrát se zarazila Kayleigh. A pak řekla: „Dobře.“

„Akustika je tady dobrá?“ zeptala se Alicia, která sama bývala zpěvačkou. Měla docela slušný hlas a milovala hudbu, což byl bezpochyby důvod, proč začala pracovat pro někoho, jako byla Kayleigh Towneová, přestože si tato výkonná a věcná žena mohla hravě vydělat dvakrát tolik jako osobní asistentka nějakého podnikového manažera. Smlouvu podepsala na jaře, takže v tomto sále kapelu ještě nikdy hrát neslyšela.

„Jasně, zvuk je bezvadný,“ prohlásila Kayleigh nadšeně a letmo pohlédla na ošklivé betonové zdi. „Vůbec bys to do tohoto místa neřekla.“ Vysvětlila Alicii, že projektanti budovy se v 60. letech pečlivě připravili; až příliš mnoho koncertních sálů – dokonce i moderních stánků určených k poslechu vážné hudby – totiž postavili lidé, kteří neměli důvěru v přirozenou schopnost hudebních nástrojů a hlasů proniknout až k nejbližším sedadlům „přímým zvukem“, tedy v podobě zvukových vln vycházejících z pódia. Architekti proto do sálů začleňovali zakřivené plochy a volně stojící prvky, aby zvýšili hlasitost hudby, což se jim sice dařilo, jenže zároveň tím vysílali zvukové vibrace do stovky různých směrů. Výsledkem byly dozvuky, tato akustická noční můra každého účinkujícího: v podstatě šlo o řadu různých ozvěn znějících přes sebe, takže zvuk zněl zastřeně a někdy i falešně.

Zde ve skromném Fresně – vysvětlila Kayleigh Alicii totéž, co jí kdysi vysvětlil otec – se však architekti spolehli na sílu a čistotu hlasu, na přirozený zvuk bicích a harmonii strun. Právě se chystala asistentku požádat, aby si s ní zazpívala refrén některé její písně a na vlastní uši si to vyzkoušela – Alicia měla skvělý cit pro harmonii –, jenže vtom si všimla, že Alicia hledí do zadní části sálu. Předpokládala, že její odborné pojednání začalo asistentku nudit. Aliciin zamračený pohled však naznačoval, že se jí hlavou honí něco jiného.

„Co je?“ zeptala se Kayleigh.

„Nemáme tu být jen my a Bobby?“

„Jak to myslíš?“

„Zdálo se mi, že tu někoho vidím.“ Zvedla ukazováček s černě nalakovaným nehtem. „Tamhle v těch dveřích.“

Mířila prstem přesně na místo, kde se i Kayleigh před deseti minutami zdálo, že tam vidí stín.

Dlaně se jí zpotily. Nepřítomně uchopila telefon a upřeně se zadívala na měnící se světlo a stíny v zadní části sálu.

Ano..., ne. Nedokáže to posoudit.

Alicia nakonec pokrčila širokými rameny, na jednom z nich měla vytetovaného rudozeleného hada, a prohlásila: „Hm. Nej-

spíš tam nikdo není. Ať to bylo cokoliv, teď už je to pryč... Hele, zatím ahoj. Takže v jednu v restauraci?"

„Jo, jasně.“

Kayleigh roztržitě poslouchala klapot Aliciiných podpatků a dál soustředěně hleděla do černého průchodu dveří.

A pak zničehonic vztekle zašeptala: „Edwin Sharp.“

Tak. Vyslovila jsem *jeho* jméno.

„Edwin, Edwin, Edwin.“

A teď, když jsem si tě vykouzlila, dobře mě poslouchej: Koukej mazat z mého koncertního sálu! Mám tady práci.

Odvrátila se od zšeřelého otvoru dveří, zpoza něhož na ni samozřejmě vůbec nikdo nejukal. Přesunula se doprostřed pódia a prohlédla si kusy pásky přilepené na zaprášených prknech a označující místa, kde má v různých fázích koncertu stát.

V tom okamžiku uslyšela, jak ze zadní části sálu křičí mužský hlas: „Kayleigh!“ Byl to Bobby. Vymrštil se od mixážního pultu, převrhl židličku a strhl si z uší velká uzavřená sluchátka. Jednou rukou mávl na Kayleigh a druhou ukázal na jakési místo nad její hlavou. „Pozor! Ne, Kayleigh!“

Kayleigh se rychle podívala nahoru a viděla, že jeden jevištní reflektor – dvoumetrový Colortran – se uvolnil ze závěsu a právě se na tlustém elektrickém kabelu zhoupává směrem k jevišti.

Mladá žena instinktivně couvla a zakopla o stojan na kytaru, na který zapomněla.

Ztratila rovnováhu, rozhodila ruce, zalapala po dechu...

A pak ztěžka dopadla kostrčí na pódium. Mohutný reflektor se na ni řítí jako vražedné kyvadlo a zaujímal stále větší část jejího zorného pole. Kayleigh se zoufale snažila vstát, jenže znovu upadla a vzápětí načas oslepla, když se sálající kužely tisíci-wattových žárovek otočily proti ní.

A pak všechno zčernalo.

2. kapitola

Kathryn Danceová vedla několik životů.

Ovdovělá matka dvou dětí blížících se pubertálnímu věku.

Agentka CBI neboli Kalifornského úřadu vyšetřování se zaměřením na výslechy a kinezii – analýzu řeči těla.

Poslušná, i když někdy neuctivá a rozhořčená dcera rodičů bydlících poblíž.

Takové bylo pořadí, v němž Danceová tyto aspekty svého života uváděla.

A nezapomínala ani na čtvrtou položku, která byla pro její psychickou pohodu téměř stejně důležitá jako první tři: hudba. Podobně jako Alan Lomax v polovině minulého století byla i Danceová folkloristkou, sběratelkou písní. Jednou za čas si vzala volno, nasedla do svého sportovně užitkového vozu – někdy přibrala i děti a psy, zatímco jindy, například teď, jela raději sama – a vyrazila pátrat po hudbě stejně, jako se lovci vypravují do přírody za jeleny či krocany.

Momentálně ve svém Nissanu Pathfinder uháněla po dálnici 152 z Montereyského poloostrova přes víceméně liduprázdný pás Kalifornie do Fresno, které se nacházelo tři hodiny jízdy odtud v San Joaquin Valley. Bylo to zemědělské srdce země a k mohutným zpracovatelským závodům rýsujícím se ve vzdáleném oparu neustále proudily velké otevřené kamiony s návěsy plnými česneku, rajčat a dalšího ovoce a zeleniny. Zemědělská pole se svěže zelenala, případně – pokud už byla sklizená – měla syté

černou barvu. Všechno ostatní však bylo suché a zešedlé jako zapomenutý toast.

Za nissanem se zvedalo mračno prachu a na čelním skle umíral pleskavou smrtí hmyz.

Danceová měla při této své misi za úkol pořídit domácí nahrávky jedné místní skupiny mexických hudebníků, kteří bydleli ve Fresně nebo blízkém okolí. Většina z nich pracovala jako česači na místních polích, takže si dali jméno Los Trabajadores neboli Dělníci. Danceová si je hodlala nahrát na digitální rekordér TASCAM HD-P2, který sice přesahoval její finanční možnosti, ale byl to prvotřídní přístroj, poté nahrávky sestříhat a zveřejnit je na své webové stránce „American Tunes“.

Lidé si tam mohli nahrávky za malý poplatek stáhnout, ona pak výdělek přeposlala hudebníkům a strhla si z něj provizi, která jí umožňovala pokrýt náklady na provoz stránky a vzít děti čas od času někam na večeri. Na stahování nikdo nezbohatl, ale některé skupiny, které Danceová se svou partnerkou v tomto „podnikání“ Martine Christensenovou objevila, si postupem času získaly regionální a někdy i celostátní pozornost.

Danceová nedávno vyřešila jeden těžký případ v Monterey, kde měla sídlo její kancelář Kalifornského úřadu vyšetřování, a rozhodla se, že si vezme pár dní volna. Děti byly na příměstských táborech – hudebním a sportovním – a noci trávily u prarodičů. Danceová tak mohla nerušeně projet Fresno, Yosemiteký národní park a okolí, nahrát hudbu Los Trabajadores a poohlédnout se i po dalších talentech v této hudebně bohaté oblasti. Nebyli to přitom jen Hispánci; občas tu člověk narazil i na nějakou jedinečnou odnož country (ne nadarmo se tomuto žánru občas říkalo country & western). Takzvaný bakersfieldský sound, který měl původ ve stejnojmenném městě ležícím pár hodin jízdy jižně od Fresna, například představoval v oblasti country významný směr; vznikl v reakci na nashvilleskou produkci z padesátých let, kterou někteří lidé pokládali za přehnaně uhlazenou. Průkopníky nového stylu se stali muzikanti jako Buck Owens nebo Merle Haggard a v poslední době se tento hudební proud opět dostával do popředí zájmu, zejména díky hudbě umělců, jako byli Dwight Yoakam a Gary Allan.

Danceová se napila limonády a začala procházet rozhlasové stanice. Původně přemýšlela, že dá tomuto výletu romantický ráz a pozve na něj i Jona Bolinga. Ten však právě dostal novou zakázku na poradenství jedné začínající počítačové firmy a bylo jasné, že se několik dní nebude moci uvolnit. A Danceová navíc z nějakého důvodu cítila, že bude lepší, když se na jih vypraví sama. Případ únosu, který právě uzavřela, byl opravdu náročný; především se zúčastnila pohřbu jedné oběti, kterou už nedokázali zachránit – společnost jí dělali dva lidé, které se zachránit podařilo.

Zapnula klimatizaci. Na Montereyském poloostrově bylo v tuto roční dobu příjemně, v noci dokonce bývala zima, a ona se oblékla podle počasí v místě, odkud vyjížděla. Tady na jihu však v šedé bavlněné košili s dlouhými rukávy a modrých džínách trpěla horkem. Sundala si brýle s růžovými obroučkami, chytila volant mezi koleny a otřela si ubrouskem skla, na která se jí nějak dostal pot. Teploměr pathfinderu ukazoval venkovní teplotu třicet pět a půl stupně.

Září. No jasně.

Kathryn Danceová se na tento výlet těšila ještě z jiného důvodu – čekalo ji setkání s jedinou kamarádkou, která se vypracovala do role celebrity: s Kayleigh Towneovou, dnes už slavnou zpěvačkou a skladatelkou. Kayleigh odedávna podporovala Kathryninu webovou stránku i domorodé hudebníky, jejichž skladby Danceová s Martine propagovaly. A dnes Danceovou pozvala na svůj velký koncert ve Fresno. Kayleigh sice byla zhruba o dvanáct let mladší než Kathryn, ale na jevišti se pohybovala už od devíti či deseti let a profesionální kariéru zahájila před dvacátkou. Byla vtipná, bystrá, skvěle komponovala a zpívala a neměla vůbec žádné ego. Byla zkrátka zralejší, než její věk napovídá, a Danceová se v její společnosti cítila velmi dobře.

Její otcem byl navíc Bishop Towne, legenda country music.

Když Danceová dvakrát či třikrát navštívila Kayleighin koncert nebo za ní přijela do Fresno, Bishop se svou medvědí postavou a tisícikilogramovým egem nikdy neopomněl vpadnout k nim do místnosti a začít poukazovat na své odvykání, na němž byl stejně závislý jako předtím na kokainu a alkoholu. Kromě

toho neustále mluvil o lidech z hudebního průmyslu – nepoužíval slovo „branže“, ale zásadně „průmysl“, a to ještě s velkým „P“. O muzikantech, které důvěrně znal (byly jich stovky), o muzikantech, od nichž se učil (pouze ti nejslavnější), o muzikantech, které učil on (většina dnešních superhvězd), a o muzikantech, s nimiž si dal do zubů (těch bylo taky nepočítaně).

Choval se drze, neotesaně a přehnaně teatrálně; Danceová z něj byla paf.

Jeho nejnovější album však bylo propadák. Opustily ho hlas a energie, což byly dvě věci, se kterými ani ta nejrafinovanější digitální masáž ve studiu nic nenadělá. A také neexistuje žádný lék na banality, tak odlišné od geniálních textů a melodií, které před lety udělaly z Bishopa hvězdu.

Stále však měl své věrné následovníky a také pevnou kontrolu nad Kayleighinou kariérou; běda každému producentovi, nahrávací společnosti nebo pořadateli koncertu, který se k ní nechoval, jak se sluší a patří.

Konečně Danceová dorazila do Fresno. Údolí Salinas Valley nacházející se asi sto padesát kilometrů západněji mělo pověst „salátové mísy země“. San Joaquin Valley však bylo větší a vypěstovalo se v něm víc salátu než v Salinas Valley – a Fresno leželo přímo v jeho srdci. Bylo to fádní dělnické město s asi pěti sty tisíci obyvateli. Působily tu gangy a existovaly tu stejné problémy s domácím násilím, loupežemi, vraždami, a dokonce i teroristickými hrozbami, s jakými se dnes potýkají všechny menší městské oblasti, avšak ve Fresno byla jejich závažnost větší a zločinnost zde ve všech aspektech převyšovala celostátní průměr. Podle Danceové souvisel tento nárůst problémů s nezaměstnaností – ta se ve městě pohybovala kolem osmnácti procent. Danceová si nemohla nevšimnout řady mladých mužů poflakujících se po rozpálených chodnících a postávajících na nárožích jako živoucí důkaz této statistiky. Měli na sobě trička bez rukávů a plandavé kraťasy nebo džíny, pozorovali ji a další projíždějící auta, případně se bavili mezi sebou, chechtali se a popíjeli z lahví ukrytých v papírových pytlících.

Ze sálajících povrchů tetelivě stoupaly vlny prašného horkého vzduchu. Na terasách seděli psi a hleděli skrz Kathrynino

auto do vzdálené nicoty. Danceová zahlédla na dvorcích za domem děti, které šťastně skákaly přes crčící postříkovače, jejichž pouštění bylo v suchem věčně sužované Kalifornii nesolidární, ne-li přímo nezákonné.

Satelit Danceovou spolehlivě dovedl k motelu Mountain View u dálnice 41. Ačkoliv měly pokoje podle názvu motelu nabízet výhled na hory, kvůli oparu na obzoru žádné hory vidět nebyly. Přinejlepším, pomyslela si Kathryn, když se rozhlédla na východ a na sever, pár bázlivých úpatí, která nakonec člověka dovedla až k horám kolem majestátního Yosemitekého údolí.

Vystoupila do spalující výhně a pocítila lehkou závrať. Od snídaně s dětmi a psy uběhla už spousta času.

Pokoj ještě nebyl připravený, ale Danceové to nevadilo, protože se stejně měla za půl hodiny sejít s Kayleigh a několika přáteli. Nechala si zavazadla na recepci a nasedla zpátky do nissanu, který už byl horký jako plotýnka.

Zadala do satelitní navigace další adresu a poslušně se začala řídit jejími pokyny, přičemž si kladla otázku, proč většina naprogramovaných hlasů v navigacích patří ženám.

Na semaforech zvedla telefon a podívala se na seznam nepřijatých volání a textových zpráv.

Byl prázdný.

Dobré na tom bylo, že se po ní nesháněl nikdo z práce ani z příměstských táborů jejích dětí.

Zvláštní však bylo, že se jí neozvala ani Kayleigh, která jí měla dopoledne zavolat a potvrdit jejich schůzku. Na Danceovou tato Kayleighina vlastnost rovněž dělala velký dojem: navzdory slávě zpěvačka nikdy nezanedbávala drobnosti. K životu i k vystoupením přistupovala navýsost zodpovědně.

Danceová tedy Kayleigh zavolala sama.

Hovor spadl rovnou do hlasové schránky.

Kathryn Danceová se musela smát.

Majitelé restaurace s názvem Cowboy Saloon měli smysl pro humor. Tmavý lokál obložený dřevem, v němž panoval milosrdný chládek, neobsahoval jedinou kovbojskou rekvizitu. Přesto tu byl život v koňském sedle náležitě zastoupený – a to *ženami*,

kteře jezdily po výběhu, uvazovaly dobytek, vypalovaly mu cejchy... a taky prováděly fajnové kousky s revolverem, pokud člověk věřil plakátu zachycujícím jakousi westernovou verzi Nýtařky Rosie, která sestřelovala lahve z brlení ohrady.

Soudě podle plakátů, zvětšených přebalů na knihy, krabic na obědy, hraček, obrazů a fotografií musela být tehdejší éra přesytená přehnaně prsatými holčinami s konečky vlasů natočenými vzhůru, obrovskými klobouky, rafinovanými šátky na krku, semišovými sukněmi, vyšíványými halenkami a také nejelegantnějšími botami, jaké se kdy vyráběly. Kathryn Danceová milovala obuv a i ona vlastnila dva páry důmyslně tvarovaných kovbojských bot Nocona. Žádný z nich se však ani neblížil botám, které měla na vybledlém plakátu na nohou Dale Evansová, partnerka Roye Rogerse v jednom televizním pořadu z padesátých let.

Danceová si u baru objednala ledový čaj, rychle ho vypila a poručila si další. Nato se posadila k jednomu kulatému stolu, přehnaně nalakovanému a ozdobenému falešnými rýhami, a rozhlédla se po klientele. Dva starší páry, trojice unavených pracovníků komunálních služeb v montérkách, kterým šichta nejspíš začínala za rozbřesku, štíhlý mladík v džínách a kostkované košili, jenž si prohlížel staromódní jukebox, několik obchodníků v bílých košilích a tmavých kravatách, ovšemže bez saka.

Danceová se na schůzku s Kayleigh těšila; těšila se na nahrávání s Dělníky a těšila se i na oběd. Umírala hlady.

A taky byla znepokojená.

Bylo dvacet minut po jedné. Kde její kamarádka vězí?

Prostor zaplnila hudba z jukeboxu a Danceová se slabě zasmála. Byla to píseň Kayleigh Towneové a vzhledem k charakteru restaurace navíc mimořádně vhodná: „Ne, já nejsem kovbojská holka“.

Text pojednával o předměstské mámě několika dětí, jejíž život se diametrálně liší od života kovbojských holek, ale nakonec si uvědomí, že v sobě kovbojského ducha možná přece jen má. Byla to typická Kayleighina píseň: bezstarostná, ale přesto obsahující hlubší sdělení.

V tu chvíli se otevřely dveře a na ošoupané linoleum dopadl pás prudkého slunečního světla, v němž vzápětí začaly tancovat stíny tvořené návštěvníky vstupujícími do lokálu.

Danceová vstala. „Kayleigh!“

Mladá zpěvačka obklopená čtyřmi lidmi vstoupila do restaurace. Usmívala se, ale také se rychle rozhlížela kolem sebe. Danceová si okamžitě všimla, že je znepokojená. Ne, ještě něco horšího: Kayleigh Towneová byla vyděšená.

Ať už se však v restauraci bála čehokoliv, nakonec zjevně zjistila, že to tu není, uklidnila se, zamířila k Danceové a pevně jí objala. „Ahoj, Kathryn. No to je skvělé!“

„Už jsem se nemohla dočkat, až přijedu.“

Zpěvačka měla na sobě džíny a navzdory horku i hrubou džínovou bundu. Nádherné vlasy jí volně splývaly na záda a byly téměř stejně dlouhé jako ona.

„Dvakrát jsem ti volala,“ dodala Danceová.

„Měli jsme..., měli jsme malý problém v koncertním sále. Ale už je to v pořádku. Hej, všichni, tohle je moje kámoška Kathryn Danceová.“

Danceová se pozdravila s Bobbym Prescottem, s nímž se poznala před několika lety: třicátník s kudrnatými hnědými vlasy a vzhledem herce, který se příliš neslučoval s plachým úsměvem. Byl tu i obtloustlý a rovněž neskonale plachý Tye Slocum, jehož dlouhé nazrzlé vlasy volaly po sestřihu. Tye pracoval jako kytarový technik a opravář. Alicia Sessionsová, která se na Danceovou dívala, jako by tahle žena patřila spíš do nějakého klubu v centru Manhattanu, zase působila jako Kayleighina osobní asistentka.

Zpěvaččin doprovod však čítal ještě jednu osobu. Afroameričana měřícího kolem metru devadesát a vážícího dobrých sto dvacet kilo.

Osobní strážce.

Skutečnost, že Kayleigh měla bodyguarda, nebyla sama o sobě překvapivá. Danceovou však zarazilo, že tento muž byl dokonce i tady evidentně ve střehu. Důkladně si změřil pohledem všechny lidi v restauraci – mladého muže u jukeboxu, děl-

níky, obchodníky, starší páry i barmana – a prohnal jejich obličej vlastní duševní databází potenciálních hrozeb.

Jaký to mělo důvod?

Ať už však osobní strážce chránil Kayleigh před jakoukoliv hrozbou, tady ji každopádně neodhalil, a tak nakonec obrátil pozornost zpátky ke své svěřenkyni. Zůstal však ve střehu. Lidé jako on byli ve střehu neustále – proto byli tak dobří –, pouze občas přešli do jakéhosi pohotovostního režimu. „Zdá se, že je to v pořádku.“

Jmenoval se Darthur Morgan, a když podával Danceové ruku, pozorně si ji prohlédl a v očích se mu mihl stín poznání. Danceová jakožto expertka na kinezii a řeč těla věděla, že z ní vyzařují „policajtské vibrace“, a to i ve chvílích, kdy to není její záměr.

„Pojďte se najíst s námi,“ vyzvala bodyguarda Kayleigh.

„Ne, děkuji, madam. Počkám venku.“

„Ne, je tam strašné horko.“

„Budu radši tam.“

„Tak si aspoň dejte ledový čaj nebo minerálku. A když budete potřebovat, přijďte dovnitř.“

Bodyguard si však žádné pití neobjednal, pomalu prokráčel potměným lokálem, jedenkrát letmo pohlédl na voskovou figurínu kovbojské dívky vrhající laso a vyšel ze dveří.

Vzápětí se dostavil vychrtlý číšník s jídelními lístky a neskonalým obdivem ke Kayleigh Towneové, která se na něj mateřsky usmála, přestože byli zhruba stejně staří.

Podívala se na jukebox a zjevně pocítila rozpaky, že se z něj line právě její hlas.

„Tak co?“ zeptala se Danceová. „Co se stalo?“

„Jasně, hned ti to povím.“ Kayleigh jí vysvětlila, že když se v sále připravovala na páteční koncert, utrhl se ze stropu jevištní reflektor – dlouhý tubus zavěšený přímo nad scénou – a spadl na pódium.

„Proboha. Nestalo se ti nic?“

„Ne, je to dobrý. Akorát jsem si narazila zadek.“

Bobby, který seděl vedle Kayleigh, ji chytil za paži a starostlivě se na ni podíval. „Nevím, jak se to mohlo stát,“ řekl hlubokým

hlasem. „Byl to jevištní reflektor. Ty se mezi představeními neodmontovávají. Jsou nad scénou natrvalo.“

Také urostlý Tye Slocum se vložil do hovoru, ačkoliv se přitom nedíval nikomu do očí. „A navíc jsi to kontroloval, Bobby. Viděl jsem tě. Dvakrát. Všechna světla. Bobby je nejlepší bedňák široko daleko. Taková nehoda se nám nikdy nestala.“

„Kdyby ji ten reflektor trefil,“ prohlásila Alicia vzteklým hlasem, „tak by byl konec. Mohl ji normálně zabít.“

„A krom toho jsou tam tisícovky. Takže kdyby se ty žárovky rozbily, mohlo taky celé jeviště chytnout. Pro jistotu jsem vypnul hlavní vypínač. Až se večer vrátím, musím to zkontrolovat líp. Teď musím zajet do Bakersfieldu pro nový zesilovač a reprostavu.“

Pak se na incident na chvíli zapomnělo a všichni si objednali jídlo. Danceová měla po dvoutýdenním vyšetřování únosu pozápasovou váhu – stihla zhubnout přes čtyři kila –, a tak se rozhodla, že si vyhodí z kopýtko a dá si grilovaný kuřecí sendvič s hranolky. Kayleigh a Tye si objednali salát, Alicia s Bobbym si poručili tostadas a navzdory horku i kávu. Rozhovor se brzy stočil na Kathryninu hudební webovou stránku a Kathryn se také zmínila o svých neúspěšných pokusech prorazit v San Francisku jako zpěvačka.

„Kathryn má náhodou skvělý hlas,“ prohlásila Kayleigh a udělala přitom pět nebo šest pohybů, které prozrazovaly lež. Danceová se usmála.

V tu chvíli je vyrušil mužský hlas. „Promiňte, lidičky. Nazdárek, Kayleigh.“

Byl to mladík od jukeboxu. Usmál se, kývl na Danceovou a ostatní hosty u stolu a znovu se podíval na Kayleigh.

„Ahoj.“ Zpěvaččin hlas rázem nabral odlišný tón – veselý, ale ostražitý.

„Nechtěl jsem vás poslouchat. Ale slyšel jsem, že jste měli nějaký problém. Jste v pořádku?“

„Úplně, dík.“

Na okamžik zavládlo ticho, které obvykle znamená: Děkujeme za zájem, ale teď už raději běžte.

„Vy jste fanoušek?“ zeptala se Kayleigh.

„No jasně.“

„Tak díky za podporu. A za zájem. Chystáte se v pátek na koncert?“

„No to si pište. Budu tam. Ani za nic bych si ho nenechal ujít. Opravdu jste úplně v pořádku?“

Nastala odmlka hraničící s trapností. Možná Kayleigh nemohla poslední větu vstřebat.

„Jistěže.“

„Děkujeme, kamaráde,“ vložil se do hovoru Bobby. „Opatrujte se. My teď budeme pokračovat v obědě.“

Mladík se zatvářil, jako by bedňák vůbec nepromluvil. Dýchavičně se zasmál a řekl: „Ty mě nepoznáváš, vid?“

„Je mi líto,“ zamumlala zpěvačka.

„Slečna Towneová by chtěla mít trochu soukromí, kdybyste dovolil,“ ozvala se Alicia.

„Nazdar, Alicio,“ oslovil ji mladík.

Osobní asistentka na něj vytřeštila oči. Evidentně mladíka neznala a podivovala se, odkud on zná ji.

On však v tu chvíli přestal věnovat pozornost i jí, znovu se zasmál a vyhrkl přízračně vysokým hlasem: „To jsem já, Kayleigh! Edwin Sharp. Tvůj stín.“

3. kapitola

V restauraci se rozlehlo hlasité zařinčení, jak Kayleigh vypadla z ruky sklenice s ledovým čajem a roztříštila se na podlaze.

Velká sklenice přitom dopadla v takovém úhlu, že její náraz zněl jako výstřel z pistole. Danceová se přistihla, že bezděky přesunula ruku na místo, kde obvykle nosila služební glock – ten však nyní ležel zamčený v domácím sejfů vedle její postele.

Kayleigh vytřeštila oči, chraplavě zalapala po dechu a řekla: „Ty..., ty jsi... Edwin.“

Její reakce se blížila panice, ale mladý muž se jen účastně zamračil a prohlásil: „Ale no tak, Kayleigh, to je v pořádku. Nemusíš mít strach.“

„Ale...“ Kayleigh zabloudila pohledem ke dveřím, na jejichž druhé straně se nacházel Darthur Morgan, a pokud se Danceová nepletla, tak i jeho pistole.

Danceová se pokusila poskládat si všechno dohromady. Bývalý Kayleighin přítel to být nemůže; v takovém případě by ho poznala dřív. Zřejmě nějaký nesoudný fanoušek. Kayleigh je krásná, svobodná a talentovaná – právě takový typ umělců mívá problémy se šmíráky.

„Nemusíš se cítit trapně, žes mě nepoznala,“ prohlásil Edwin bizarně konejšivým tónem, který ignoroval skutečný důvod její úzkosti. „Od doby, co jsem ti posílal svou poslední fotku, jsem krapánek zhubnul. No jo, celých třiatřicet kilo.“ Poplácával se po břiše. „V dopisech jsem ti o tom nepsal. Chtěl jsem, aby to

bylo překvápko. Čtu *Country Week* a *EW* a vídám tě tam na fotkách s klukama. Takže vím, že máš radši štíhlejší postavy. Jako cvalík bych se ti asi moc nelíbil. A taky jsem se nechal za pětadvacet dolarů ostříhat. Víš, jak chlapi vždycky mluví o tom, že se změní, ale nikdy se nezmění. Jako v té tvé písničce. Nechtěl jsem ti nabízet pana Zítřka. Já jsem pan Dnešek.“

Kayleigh nebyla schopna slova. Téměř se překysličila.

Z určitého úhlu byl Edwin docela pohledný – husté černé vlasy konzervativně ostříhané na způsob politika a pevně vyztužené sprejem, náruživé tmavě hnědé oči, hladká, byť trochu bledá pleť. Jeho obličej však byl zároveň příliš podlouhlý a ostře řezaný a husté černé obočí jako by na něm někdo nakreslil sazemi. Edwin byl sice štíhlý, to ano, ale stále velmi velký – větší, než si Danceová napoprvé všimla. Měřil metr osmdesát pět až devadesát a navzdory úbytku hmotnosti mohl stále vážit přes devadesát kilo. Měl dlouhé tenké paže a mohutné dlaně, které však měly prapodivně – a znepokojivě – růžovou barvu.

Bobby Prescott bleskurychle vstal a postavil se před mladíka. I on byl hřmotný, ale spíš do šířky než do výšky, takže se Edwin nad ním tyčil jako věž. „Nazdar,“ oslovil ho Edwin zvesela. „Ty jsi Bobby. Bedňák. Promiňte, šéfe přes bedny.“

Načež znovu přesunul pohled ke Kayleigh a zbožně se na ni zadíval. „Bylo by mi ctí, kdyby sis se mnou dala trochu ledového čaje. Třeba tamhle v rohu. Chci ti ukázat pár věcí.“

„Jak jsi...“

„...věděl, že budeš tady? Každý přece ví, že tohle je tvůj oblíbený lokál. Stačí se podívat na blogy. Právě tady jsi napsala ‚Ne, já nejsem kovbojská holka‘.“ Ukázal na jukebox, z něhož se stále linula právě tato píseň – Danceové neuniklo, že hraje už podruhé.

Předměstí a města, tam já teď přebývám.

Nejsem kovbojská holka, ale něco od ní mám.

Koukám lidem do očí, mluvím s nimi zpříma.

Nesnáším podrazy a hrdost ve mně dřímá.

Mám na paměti všechno, co mě máma s tátou učili,

jak chovat se mám k přátelům, k rodině a k zemi,

Ne, nejsem kovbojská holka a ani nestýská se mi.

„Tuhle písničku miluju,“ drmolil Edwin. „Prostě miluju. Ale to ty víš. Říkal jsem ti to určitě nejmíň stokrát.“

„Já vážně...“ Kayleigh se změnila v srnu uprostřed silnice.

Bobby položil ruku Edwinovi na rameno. Nijak zvlášť nepřátelsky, nijak zvlášť přátelsky. Danceová přemýšlela, jestli se teď strhne rvačka, a instinktivně hmátla po jediné zbrani, kterou měla u sebe – mobilním telefonu –, aby v případě potřeby zavolala policii. Edwin však jednoduše ustoupil o pár centimetrů a nevěnoval Bobbymu pozornost. „No tak, pojďme si dát ten ledový čaj. Víím, že ho tu podle tebe mají nejlepší v celém městě. Účet platím já. Pan Dnešek, nezapomeň. Hele, ty tvoje vlasy vypadají opravdu nádherně. Deset let, čtyři měsíce.“

Danceová netušila, o čem je řeč, ale Edwinova poznámka evidentně znepokojila Kayleigh ještě víc. Roztřásla se jí čelist.

„Kayleigh by ráda byla sama,“ prohlásila Alicia rozhodně. Působila stejně silně jako Bobby Prescott a její pohled byl ještě přísnější.

„Těší tě práce pro kapelu, Alicio?“ zeptal se jí Edwin, jako by udržoval konverzaci na koktejlovém večírku. „Jak dlouho už s nima jsi? Pět až šest měsíců, že? Ale ty máš taky talent. Viděl jsem tě na YouTube. Zpívat rozhodně umíš. Bájo.“

Alicia se zlověstně předklonila. „Co to má sakra znamenat? Odkud mě znáš?“

„Poslyš, kamaráde,“ řekl Bobby. „Je načase, abys odprej skl.“

V tu chvíli se Tye Slocum pomalu odsunul od stolu, vstal a odkráčel ke dveřím. Edwin ho sledoval pohledem a ve tváři měl stejný úsměv, jaký nasadil hned v prvním okamžiku, kdy přistoupil k jejich stolu. V jeho výrazu se však něco změnilo; jako by doopravdy očekával, že se Kayleigh zvedne, připojí se k němu a dá si s ním čaj, a jako by ho vyvedlo z míry, že to zpěvačka neudělala. Tyeova snaha přivolat bodyguarda ho zjevně roztrpčila. „Kayleigh. Prosím tě. Nechtěl jsem tě tu obtěžovat, ale ty mi zásadně neodpovídáš na maily. A já si chci jen na chvíli popovídat. Musíme toho hodně probrat.“

„Já opravdu nemůžu.“

Než se do věci stačila vložit Danceová, uchopil Bobby Edwina ještě jednou za paži. Edwin však znovu ustoupil. Nejevil žádný zájem o konfrontaci, natož o fyzický střet.

Vtom nastal oslepující záblesk, celý stůl na chvíli zaplavilo světlo od dveří a pak byla opět tma. Darthur Morgan si sundal letecké brýle a rychle se přesunul na místo incidentu. Pohlédl Edwinovi do tváře a Danceová viděla, jak mu tuhnou svaly kolem úst, což byla známka nespokojenosti se sebou samým za to, že mu tenhle zhubnuvší šmírák unikl.

„Vy jste Edwin Sharp?“

„To jsem, pane Morgane.“

V dnešní době nebylo nic těžkého sehnat si informace o lidech, zvláště o lidech spolupracujících s tak veřejně známou osobností, jako byla Kayleigh Towneová. Že by však někdo znal i jméno osobního strážce?

„Požádám vás teď, abyste nechal slečnu Towneovou na pokoji. Přeje si, abyste odešel. Stala se z vás bezpečnostní hrozba.“

„No, podle verdiktu v případě *Gilesová versus Lohan* to tak není, pane Morgane. Nepředstavuju dokonce ani nepřímou hrozbu. Poslední, co si přeju, je někomu ublížit nebo někoho ohrožovat. Vyjadřuju jen zde své přítelkyni účast nad něčím, co se jí stalo, nad něčím traumatickým. A zjišťuju, jestli by si nedala čaj. S radostí ho objednáám i vám.“

„Myslím, že to by už stačilo,“ pronesl Morgan hlubokým neoblomným barytonem.

Edwin klidně pokračoval: „Vy jste samozřejmě soukromá osoba. Můžete někoho zatknout jako občan, ale to jen v případě, že mě uvidíte páchat nějaký trestný čin. A já se žádného nedopustil. Kdybyste byl policista, bylo by to něco jiného, ale takhle...“

No jo, už je to tady, pomyslela si Danceová. Věděla jsem, že to tak dopadne. Vstala a vytáhla průkaz agentky CBI.

„Á.“ Edwin na legitimaci hleděl neúměrně dlouho, jako by si vrýval její obsah do paměti. „Říkal jsem si, že asi budete žena zákona.“

„Můžete se mi legitimovat vy?“

„To si pište.“ Edwin jí podal řidičský průkaz vydaný ve státě Washington. Edwin Stanton Sharp. Adresa v Seattlu. Na fotografii byl vyobrazený muž, který byl skutečně mnohem podsaditější a měl dlouhé nepoddajné vlasy.

„Kde ve Fresně bydlíte?“ zeptala se Danceová.

„V jednom domě u Woodwardova parku. V té nové zástavbě. Není to tam špatné.“ Usmál se. „Ale ve Fresno bývá fakt horko.“

„Ty ses sem přestěhoval?“ zašeptala překvapeně Alicia.

Kayleigh se při těchto slovech rozšířily oči a zvedla ramena.

„Ne, jsem tu jen v podnájmu. Prozatím. Přijel jsem do města na koncert. Bude to událost roku. Nemůžu se dočkat.“

Proč by si člověk pronajímal kvůli jedinému koncertu dům?

„Ne, tys chtěl Kayleigh šmírovat,“ vyhrkl Bobby. „A právníci tě před tím varovali.“

Právníci? podivila se Danceová.

Edwin se rozhlédl po stole. Jeho úsměv konečně povadl. „Myslím, že vy všichni..., že to vaše chování vyvádí Kayleigh z míry.“ Obrátil se k ní. „Omlouvám se za to. Vím, s čím se musíš potýkat. Ale neboj, všechno se to vyřeší.“ Odešel k východu, tam se zastavil a znovu se otočil ke stolu. „A sbohem i vám, agentko Danceová. Bůh vám žehnej za všechny oběti, které jste přinesla v zájmu občanů tohoto státu.“

4. kapitola

Když Danceová řekla: „Tak povídejte,“ začali povídat. Všichni.

Všichni najednou.

A teprve když Kathryn zkrotila příval přehlušujících se vyprávění v jeden smysluplný proud, začala si dělat obrázek o situaci. Loni v zimě dospěl jeden fanoušek k přesvědčení, že Kayleighiny automaticky odesílané dopisy a e-maily, zakončené zkratkou „XO“ neboli „objímám a líbám“, by se měly brát osobně a doslova. A protože Kayleighiny písně pro něj mnoho znamenaly, neboť prý dokonale vystihovaly jeho postoj k životu, vzal si ten člověk do hlavy, že on a Kayleigh Towneová jsou spřízněné duše. A začal Kayleigh bombardovat korespondencí – přes e-mail, přes Facebook a Twitter i normální poštou – a kromě toho jí posílal dárky.

Kayleigh dostala instrukce, aby tohoto člověka ignorovala, a tak na jeho vzkazy přestaly ona i její asistentky odpovídat. Jedinou výjimku představovaly jeho dárky, které se neotevřené odesílaly zpět. Edwin Sharp však ve své činnosti neustal – zřejmě byl přesvědčený, že Kayleighin otec a lidé z jejího týmu se cítí ohroženi citovým poutem, které mezi ním a Kayleigh existuje, a proto je chtějí držet od sebe.

Bezpočtukrát mu bylo řečeno, aby přestal. Advokátní kancelář zastupující Kayleigh a jejího otce mu pohrozila občansko-

právní žalobou a oznámením na policii, pokud od svých aktivit neupustí.

Neupustil.

„Je to strašně hnusné,“ prohlásila nyní Kayleigh zlomeným hlasem. Napila se čaje z nové sklenice, kterou jí přinesl barman, jakmile utřel podlahu. „Chtěl po mně pramínek vlasů, ustřižený nehet, kus papíru, který jsem políbila nartěnkovanou pusou. Fotil si mě v místech, kde jsem si ho nikdy nevšimla. V zákulisí nebo na parkovištích.“

„To je typický rys podobných zločinů,“ poznamenala Danceová. „Nikdy přesně nevíš, kde se šmírák nachází. Možná je mnoho kilometrů od tebe. A možná přímo za oknem.“

„A pak ta pošta!“ pokračovala Kayleigh. „Dostávám od něj stovky dopisů a e-mailů. Změnila jsem si e-mailovou adresu, ale on za pár hodin znal i tu novou.“

„Myslíš, že měl něco společného i s tím utrženým reflektorem?“ zeptala se Danceová.

Kayleigh prohlásila, že si ráno v konferenčním centru všimla několika „divných“ věcí – možná se tam pohybovaly stíny, ale možná taky ne. Skutečného člověka tam každopádně neviděla.

Alicia Sessionsová však měla jasno. „Já tam taky něco viděla, tím jsem si jistá.“ Pokrčila širokými rameny a odhalila okraje tetování, která se vesměs ukrývala pod látkou. „Ale nic konkrétního. Žádný obličej ani tělo.“

Členové kapely ještě nedorazili do města a zbytek týmu byl v době, kdy obě ženy zaregistrovaly v sále pohybuující se stíny, mimo budovu. Bobby sice v sále byl, ale všiml si jen padajícího reflektoru.

„Ví o tom člověku místní policie?“ zeptala se Danceová.

„Jasně že ví,“ odpověděla zpěvačka. „Dokonce věděli, že má v plánu přijít v pátek na můj koncert – přestože mu právníci pohrozili, že mu nechají vystavit soudní zákaz styku. Jenže policie zastává názor, že se Sharp nedopustil ničeho tak špatného, aby tahle žádost prošla. Nicméně šerif měl v plánu podívat se mu na zoubek, pokud se na tom koncertu ukáže. Jen aby věděl, že ho mají pod kontrolou.“

„Zavolám na úřad šerifa,“ prohlásila Alicia, „a řeknu jim, že je tady. A kde bydlí.“ Překvapeně se usmála. „Vůbec se tím netajil.“

Kayleigh se ustaraně rozhlédla po lokále. „Tohle tady bývala moje nejoblíbenější restaurace. A teď je všechno v pytli... Já už nemám hlad. Chtěla bych jít pryč. Promiňte.“

Mávla na číšníka a zaplatila účet.

„Počkej ještě vteřinku.“ Bobby zamířil k východu, pootevřel dveře a promluvil s Darthurem Morganem. Po chvíli se vrátil ke stolu. „Je pryč. Darthur ho viděl, jak nasedá do auta a odjíždí.“

„Ale stejně radši pojďme zadem,“ navrhla Alicia. Tye požádal Morgana, aby přešel s autem na zadní parkoviště, a Danceová doprovodila malou skupinku přes sklad, kde to čpělo pivem, a kolem nevábné toalety k zadnímu východu. Ocitli se na zapleveleném parkovišti s drolicím se asfaltem, na němž stálo pár zaprášených aut.

Danceová si všimla, že se Kayleigh rychle podívala doprava a zalapala po dechu. Sledovala tedy zpěvaččin pohled.

Šest metrů od nich parkovalo nějaké auto. Byl to obrovský starý model tmavě červené barvy. Za volantem seděl Edwin Sharp. „Hej, Kayleigh!“ zavolal přes stažené okénko. „Koukej na můj auták! Není to cadillac, ale jen buick. Líbí se ti?“ Na odpověď zjevně nečekal. „Neboj,“ dodal, „nikdy nebudu dávat autům přednost před tebou!“

Jeden z největších Kayleighiných hitů se jmenoval „Můj rudý cadillac“. Pojednával o dívce, která miluje své staré auto... a dá košem každému, kdo se o její velký otlučení vůz náležitě nestará.

Bobby Prescott se vyřítit k autu a začal hřímat: „Odprejskni odsud, ty zasraný parchante! A ať tě ani nenapadne nás sledovat a zjišťovat, kde Kayleigh bydlí. Jestli to zkusíš, tak už fakticky zavolám policajty.“

Edwin přikývl, usmál se a odjel.

Vzhledem k prudkému slunci a nespolehlivosti kinezické analýzy člověka, kterého znala teprve pár minut, si Danceová

nemohla být jistá, ale měla dojem, že během Bobbyho výlevu se v šmírákově tváři objevil náznak zmatenosti – jako by on přece *samozřejmě* věděl, kde Kayleigh bydlí. Jak by to mohl nevědět?

5. kapitola

Jak se vzhledem ke složení obyvatelstva dalo předpokládat, byla Kalifornie odjakživa domovem hispánské hudby – salvadorské, honduraské i nikaragujské, ale především mexické: tradičních žánrů mariachi, banda, ranchera, norteño nebo sones. Existovala samozřejmě také mexická verze popu a rocku, a dokonce i hispánské odnože ska a hip-hopu.

Tyto tóny se linuly z mnoha španělskojazyčných rozhlasových stanic kolem Central Valley přímo do zdejších domovů, firem a na plantáže a zaujímaly dobrou polovinu éteru – o zbytek rozhlasových frekvencí se pak dělila anglosaská hudba s náboženskými stanicemi, z nichž se valil nesouvislý proud teologických pravd.

Blížila se devátá hodina večerní a Danceová si mohla místní hudbu poprvé vychutnat z první ruky v rozpálené garáži Joseho Villalobose na předměstí Fresno. Dvě rodinné toyoty musely stát ve vyhnanství na dvorku, protože malá samostatná garáž sloužila převážně jako zkušebna. Pro dnešní večer se však změnila v nahrávací studio. Šest hudebníků ze skupiny Los Trabajadores právě dohrávalo poslední skladbu určenou pro Kathrynin digitální rekordér. Muži ve věku od pětadvaceti do šedesáti let spolu hráli už několik sezon a v repertoáru měli tradiční mexický folk i vlastní autorskou produkci.

Nahrávání probíhalo dobře, přestože se hudebníci zpočátku příliš nesoustředili. Hlavním důvodem byla osoba, kterou

si Danceová přivedla s sebou: Kayleigh Towneová, s vlasy spletenými do důmyslného copu, v ošoupaných džínách, v tričku a v kovbojské vestě.

Hudebníci nejprve zkoprněli úžasem a dva z nich pak odcupitali do domu, vrátili se s manželkami a dětmi a požádali Kayleigh o podpis. Jedna manželka s uslzenýma očima řekla: „Víte, ta vaše píseň ‚Opouštíme domov‘ – tu všichni milujeme. Bůh vám žehnej, že jste ji napsala.“

Byla to balada o starší ženě, která si balí všechny věci a odjíždí z domu, kde s manželem vychovala děti. Posлуhač si klade otázku, jestli žena ovdověla, nebo jestli jí na domě propadla hypotéka.

*A tak teď začínám znovu, začínám úplně znovu,
zakouším nový život, bez rodiny a bez přátel.
Za všechna ta léta jsem poznala jediné:
že nic není těžší než opustit hnízdo rodinné.*

Teprve na konci písně vyjde najevo, že vypravěčka je nezákonná přistěhovalkyně, kterou úřady deportují, přestože strávila celý život ve Spojených státech. Jakmile policie vysadí osamělou ženu na autobusové zastávce v Mexiku, přichází závěrečná melodie zpívaná ve španělštině: „Ameriko nádherná!“ Byla to Kayleighina nejrozporuplnější píseň, která lidi s konzervativním postojem k imigrační reformě nadzvedla ze židlí. U většiny posluchačů se však těšila nesmírné oblibě, a dokonce se stala jakousi hymnou hispánských dělníků a lidí horujících za otevřenější imigrační politiku.

Během balení nástrojů Danceová vysvětlila, jakým způsobem budou skladby zveřejněny na její a Martineině webové stránce. Nemohla hudebníkům nic zaručit, ale vzhledem k tomu, jak dobře kapela hrála, se dal očekávat slušný počet placených stažení. A vzhledem k růstu hispánských rozhlasových stanic po celých Spojených státech i nezávislých nahrávacích společnostech specializovaných na tento žánr se navíc nedalo vyloučit, že Los Trabajadores upoutají pozornost některých producentů nebo reklamních agentur.

Komerční úspěch však Dělníky kupodivu ani v nejmenším nezajímal. Samozřejmě by jim nevadilo, kdyby svou hudbou vydělali nějaké peníze, ale jen prostřednictvím placených stažení. Villalobos to vysvětlil: „Jo, my o tenhle způsob života nestojíme – pořád na cestách. My cestovat nebudeme. Máme práci, rodiny, *bebés*. Tady Jesus má dvojčata – musí jít měnit plenky.“ Pohlédl na zubícího se pohledného mladíka, který si právě balil starou otlučenou kytaru Gibson Hummingbird.

Rozloučili se a Danceová s Kayleigh nasedly do zpěvaččina tmavě zeleného Chevroletu Suburban. Danceová totiž nechala nissan v motelu Mountain View a odjela sem s Kayleigh v jejím SUV. Cestou zpátky do motelu se řízení ujal Darthur Morgan. Během nahrávání v garáži zůstal v autě a sledoval dění na ulici. Na předním sedadle vedle něj leželo šest nebo sedm malých knih vázaných v kůži. Jejich názvy byly vyražené zlatým písmem pouze na hřbetu. Zřejmě nějaká klasika, usoudila Danceová. Při hlídkování v autě je Darthur zjevně nečetl. Možná to byl jeho koníček, až se večer vrátí domů. Způsob, jak se odreagovat od neustálé přítomnosti hrozeb.

Kayleigh se dívala z okna na matně osvětlenou nebo úplně potmělou krajinu. „Závidím jim,“ poznamenala.

„Jak to?“

„Jsou stejní jako spousta hudebníků na té vaší webovce. Hrají po večerech a o víkendech pro kamarády a rodiny. Nedělají to pro peníze. Někdy si přeju, abych nebyla tak dobrá. Ha, skromnost především... Ale ty víš, jak to myslím. Nikdy jsem doopravdy nechtěla být hvězda. Chtěla jsem mít manžela a...“ kývla směrem k domu Villalobosových, „děti a zpívat *jim* a přátelům. Jenže tohle všechno mi uteklo.“

Odmlčela se a Danceová se nemohla zbavit tušení, že se jí teď honí hlavou: Kdybych nebyla tak slavná, neměla bych ve svém životě Edwina Sharpa.

Viděla Kayleighin odraz ve skle a všimla si, že zpěvačka má zařatou čelist a možná i slzy v očích. Poté však Kayleigh zřejmě své znepokojivé myšlenky zaplašila, otočila se zpátky a řekla s potměšilým úšklebkem. „Tak povídej. Chci slyšet nějaké drby.“

„Myslíš o chlapech?“

„No jasan!“ vyhrkla Kayleigh. „Zmiňovala ses o nějakém Jonovi, ne?“

„Nejbáječnější chlap na světě,“ přisvědčila Danceová. „Geniální. Kdysi pracoval v Silicon Valley, ale teď učí a živí se poradenstvím. Ovšem ze všeho nejdůležitější je, že ho Wes a Maggie mají rádi.“ Dodala, že její syn míval s matčinými nápadníky velké problémy. Před Bolingem se mu žádný z nich nelíbil.

„Samozřejmě taky moc nepomohlo, že se z jednoho chlapa, kterého jsem jim představila, nakonec vyklubal zabiják.“

„Ne!“

„Neboj, žádné nebezpečí nám nehrozilo. Šel po krku stejnému padouchovi jako já. Až na to, že já ho chtěla dostat do vězení. Zatímco můj přítel ho chtěl zabít.“

„No já nevím,“ podotkla Kayleigh zlověstně. „To někdy taky nebývá od věci.“

Nejspíš už opět myslela na Edwina Sharpa.

„Ale Jona děti milují. Klape to dobře.“

„A dál?“ zeptala se zpěvačka.

„Co dál?“

„Tak řekneš mi to, nebo ne?“

A *já* prý jsem expertka přes kinezii... Danceová chvíli přemítala, ale nakonec se nerozhoupala. „A dál nic... Uvidíme, jak to bude. Jsem vdova teprve pár let. Nikam nespěchám.“

„No jasně,“ odpověděla Kayleigh, jež tomuto chabému vysvětlení evidentně neuvěřila.

A Danceová pokračovala v úvahách: Ano, Jona Bolinga má hodně ráda. Pravděpodobně ho i miluje, a když během několika málo nocí strávených mimo domov společně leželi v posteli, málem mu to i řekla. Navíc cítí, že on ji miluje taky.

Jon je laskavý, bezstarostný, pohledný a má skvělý smysl pro humor.

Jenže tu je i Michael.

Michael O'Neil pracoval jako detektiv na Úřadu šerifa okresu Monterey. Léta byli s Danceovou kolegové, a pokud byla Danceová s někým naladěná na stejné vlnové délce, pak to byl O'Neil. Šlapali spolu jako hodinky, užili si spoustu legrace, milovali stejná jídla a vína, hádali se jako špačci, ale nikdy si nebrali

žádnou výtku osobně. Danceová věřila, že Michael je pro ni ideální partner.

Jenže to mělo malý háček: manželku.

Která nakonec Michaela i děti opustila – a jako na potvoru to udělala *těsně potom*, co Danceová začala chodit s Jonem Bolingem. O'Neil s Annou sice jsou stále manželé, ale ona dnes bydlí v San Francisku. O'Neil se Danceové před časem zmínil, že podklady k rozvodu už se připravují, ale ohledně časového rámce rozvodu a vlastních plánů do budoucna se vyjadřoval mlhavě.

Toto však mělo být téma druhého večera s Kayleigh Towneovou.

Za deset minut dorazili k motelu Mountain View a Darthur Morgan zajel s chevroletem před hlavní vchod. Danceová oběma popřála dobrou noc.

V tu chvíli zazvonil Kayleigh telefon. Zpěvačka se podívala na displej, zamračila se a přijala hovor. „Haló...? Haló?“ Chvíli poslouchala a pak rozhodně řekla: „Kdo volá?“

Danceová, která už držela ruku na klíce, se zarazila a ohlédla se na zpěvačku.

Kayleigh típla telefon a znovu se zadívala na displej. „Divné.“ „Co?“

„Někdo mi právě přehrál jednu sloku z ‚Tvého stínu‘.“

Byla to titulní píseň z Kayleighina nejnovějšího alba a další z jejich obrovských hitů.

„Ten člověk mi vůbec nic neřekl,“ pokračovala Kayleigh. „Jen mi přehrál první sloku.“

Danceová měla tuhle skladbu staženou a pamatovala si její slova.

Vycházíš na pódium, zpíváš lidem písně své.

Všichni se usmívají. Jak by mohlo být zle?

Brzy však zjistíš, že tahle práce žádá si daň.

Každý chce i kus tvé duše, nejen tvou dlaň.

„Problém je v tom..., že to byla nahrávka z koncertu.“

„Ty přece nenatáčíš živá alba,“ konstatovala Danceová, když si vzpomněla, že Kayleigh dává přednost práci ve studiu, kde může mít všechno pod kontrolou.

Kayleigh stále hleděla na displej. „Jasně. Musela to být pirátská nahrávka. Ale měla fakt vysokou kvalitu – skoro jako by to vůbec nebyla nahrávka, ale živý hlas... Jenže kdo mi ji přehrával a proč?“

„Poznáváš to telefonní číslo?“

„Ne. Nebyl to místní hovor. Myslíš, že to byl Edwin?“ zeptala se Kayleigh a hlas měla opět napjatý stresem. Zadívala se na Darthura Morgana, jehož tmavé klidné oči se odrážely ve zpětném zrcátku. „Ale moment, tohle číslo znají jen moji přátelé a příbuzní. Jak by se k němu mohl dostat on?“ Zašklebila se. „Možná stejně, jako se dostal k mému e-mailu.“

„A nemohl to být některý člen kapely?“ zeptala se Danceová. „Nevyvedl ti kanadský žertík?“

„Nevím. Ale zatím mi nikdo nic podobného neprovedl.“

„Dej mi to číslo. Zavolám na pár míst. A taky proklepnu toho Edwina. Jak se jmenuje příjmením?“

„Sharp. Ty bys to vážně udělala, Kathryn?“

„To víš, že jo.“

Danceová si zapsala číslo a vystoupila z auta.

Rozloučili se.

„A teď už radši pojedem domů, Darthure.“

Když auto odjíždělo, Kayleigh se ještě jednou rozhlédla po prázdném parkovišti, jako by opodál číhal Edwin Sharp.

Danceová zamířila dovnitř. Přistihla se, že si bezděky brouká jeden verš z písně „Tvůj stín“, který jí zněl v neodbytné smyčce v uších.

Jak by mohlo být zle..., jak by mohlo být zle..., jak by mohlo být zle?

6. kapitola

Danceová se zastavila v motelovém baru, poručila si sklenici rulandského modrého a odešla s ní na pokoj. Když odcházela, nechala na dveřích cedulku NERUŠIT, kterou nesundala ani teď, protože už se těšila na něco, co je pro matku dvou dětí vzácnost: na pozdní vstávání.

Osprchovala se, oblékla si župan, napila se vína, plácla sebou na postel a vytočila rychlou předvolbu číslo tři.

„Nazdar, šéfová,“ pozdravil ji Týdžej Scanlon zvesela v polovině prvního zazvonění. V pozadí se ozývaly prapodivné zvuky. Zvonění telefonů, křik, tóny parních varhan, přestože si Danceová uvědomila, že přesně neví, co to parní varhany jsou.

„Ty jsi někde v nákupním centru?“

„Na kolotočích. Se svou holkou. Stojíme ve frontě na horskou dráhu, ale kvůli tobě si ji vystojím ještě jednou.“ Jeho hlas zeslábl, protože teď mluvil s někým jiným. „To je moje šéfová... Jasně. Radši už tu tříšť nedopíjej, za chvíli pojedem... Ne, poslechni mě. Vážně. Víš, co znamená výraz ‚žaludek naruby‘?“

Týdžej byl nejalternativnější ze všech agentů montereyské pobočky CBI, která jinak zaměstnávala spíš konzervativní typy. Specializoval se na dlouhé a náročné úkoly, tajnou policejní činnost a vše, co souviselo s šedesátými léty: na Boba Dylana, batikovaná trička a lávové lampy.

Je trochu zvláštní, to ano. Ale kdo dává Danceové právo někoho soudit? Vždyť ona sama si vzala volno, odjela na týden

do Fresno a ještě před chvílí seděla v dusné garáži a nahrávala obskurní písně skupiny bodrých zemědělských dělníků, kteří pravděpodobně pobývali ve Spojených státech nelegálně.

„Potřebuju, abys mi něco prověřil, Týdžej.“

Sdělila mu veškeré informace o Edwinu Sharpovi a nadiktovala mu číslo volajícího, který Kayleigh před chvílí přehrál v telefonu její vlastní píseň.

„Chceš něco konkrétního?“ zeptal se Týdžej. „K tomu Sharpovi?“

„Obvyklé databáze plus občanskoprávní věci. Šmírování, žaloby, soudní zákazy styku. Tady a ve státě Washington. A pro jistotu k tomu přihod i Oregon.“

„Jasně. Borovice, rulandské, sýr. Ne, to je vlastně Wisconsin.“

„Přeju hodně zábavy.“

„Jasně, užíváme si. Vyhrál jsem Sadii pandu... Ne, ale teď už fakt vážně. Tu tříšť zahod. Odstředivá síla udělá svoje... Tak ahoj, šéfová.“

Danceová ukončila spojení. Zkusila ještě zavolat Jonu Bolingovi, ale ozvala se jí hlasová schránka. Po dalším doušku vína se rozhodla, že je čas jít do postele. Vstala, přistoupila k oknu a zatáhla závěsy. Pak si vyčistila zuby, svlékla si župan a oblékla si trenýrky a seprané růžové triko, které na ni bylo příliš velké; noční košili používala Kathryn Danceová jen při zvláštních příležitostech.

Otočila se k vypínači a zašmátrala po něm.

A ztuhla.

Okno!

Než odjela k Villalobosovým, zatáhla tylovou záclonu i těžké závěsy; z pokoje v přízemí byl výhled na parkoviště, čtyřproudovou silnici a malý parčík na druhé straně.

A před chvílí ty závěsy zatáhla znovu.

Až na to, že je mezitím nikdy neodhrnula. V jejím pokoji byl někdo jiný a udělal to za ni.

Kdo porušil její příkaz NERUŠIT?

Pokojská to být nemohla – v pokoji nebylo uklizeno a na posteli, kam se Danceová odpoledne svalila, aby zavolala dětem, byla stále shrnutá přikrývka.